

เพราะศิระของซีเรียคือดามัสกัส และศิระของดามัสกัสคือเรซิน; และภายในหกสิบห้าปี
เอเฟราอิมจะถูกทำลายเสีย จนไม่เป็นชนชาติอีกต่อไป และศิระของเอเฟราอิมคือสะมาเรีย
และศิระของสะมาเรียคือบุตรของเรมาลียาห์ หากท่านทั้งหลายจะไม่เชื่อ
ท่านทั้งหลายก็จะไม่ได้รับการสถาปนาไว้อย่างแน่นอน อีสยาห์ 7:8, 9

คำพยากรณ์หกสิบห้าปีเริ่มต้นในปี 742 ก่อนคริสตกาล และภายในหกสิบห้าปีนั้น ลิบเก้าปีต่อมาในปี 723
ก่อนคริสตกาล อาณาจักรเหนือของอิสราเอลถูกอัสซีเรียกวาดต้อนเป็นเชลย
และเมื่อช่วงปีเหล่านั้นสิ้นสุดลงในปี 677 ก่อนคริสตกาล มนัสเสห์ถูกนำไปเป็นเชลยยังบาบิโลน หกสิบห้าปีนั้น
ยังได้รับการแทนความหมายไว้ในการสำเร็จของการสิ้นสุดแห่งการกระจัดกระจายของชนสองชาติ
ซึ่งจะกลายเป็นไม้ท่อนเดียวกันในเรื่องเล่าของเอเสเคียล โดยสอดคล้องกับปี 1798, 1844 และ 1863
ตามลำดับ ในข้อพระคัมภีร์ที่ระบุข่าวสารซึ่งถูกปฏิเสธในปี 1863 นั้น
มีการเปิดเผยเชิงพยากรณ์เป็นพิเศษประการหนึ่งซึ่งคำพยากรณ์นั้นถูกวางกรอบไว้ภายในนั้น

นี่คือการสำแดงว่า "ศิระ" ของประชาชาติหนึ่งคือเมืองหลวงของมัน และ "ศิระ" ของเมืองหลวงคือกษัตริย์
พระเจ้าจะนำให้พยานสองประการแก่การสำแดงนั้น
แล้วจึงนำคำพยากรณ์และการสำแดงทั้งหมดไปสูบทสรุปด้วยปริศนาธรรมที่ว่า "If ye will not believe,
surely ye shall not be established." หากท่านไม่เชื่อว่ากษัตริย์คือศิระ และว่าศิระคือเมืองหลวง
ท่านก็จะไม่ได้รับการสถาปนา.

ประชาชาติของเอเสเคียลซึ่งเกิดขึ้นโดยการนำไม้เท้าสองอันของอาณาจักรฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้มาประกอบเข้า
ด้วยกันนั้น จะต้องมีกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งเป็นศิระ ซึ่งก็คือนครหลวงของประชาชาตินั้น ข้อความตอนทั้งหมดใ
นพระธรรมเอเสเคียลกำลังกล่าวถึงลักษณะเชิงพยากรณ์ของการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ซึ่งเป็น
ภาพแทนของการรวมกันระหว่างพระภาคธรรมชาติและมนุษยชาติในช่วงเวลาของการเปาเตอร์ที่เจ็ดแห่งอิสลาม
ของวิบัติประการที่สาม

วันเวลาแห่งการเปาเตอร์ของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ด ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่สิบ ได้เริ่มขึ้นเมื่อถึงเวลาที่จะ
"ไม่มีเวลาอีกต่อไป" ซึ่งคือวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามมาถึง ณ จุดนั้น
ยอห์นได้ประสบกับความขมขื่นของวันนั้น และในเวลานั้นเองเขาได้รับคำบอกให้วัดพระวิหาร
แต่ให้ละเว้นประวัติศาสตร์แห่งหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีของการเหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธา
เพราะช่วงเวลานั้น ได้ถูกประทานแก่บรรดาคนต่างชาติแล้ว

และทูตสวรรค์องค์นั้นซึ่งข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่เหนือทะเลและเหนือแผ่นดิน ได้ยกมือขึ้นสู่อิสราเอล
และปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์
ผู้ทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และสรรพสิ่งที่อยู่ในฟ้าสวรรค์นั้น
ทั้งแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และทะเลกับสรรพสิ่งที่อยู่ในทะเลนั้นว่า
จะไม่มีกาลหน่วงเวลาอีกต่อไป แต่ในสมัยแห่งเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ด เมื่อท่านจะเริ่มเปาเตอร์นั้น
ความล้าลึกของพระเจ้าก็จะสำเร็จครบถ้วน
ตามที่พระองค์ได้ทรงประกาศแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์คือพวกผู้เผยพระวจนะ
และเสียงซึ่งข้าพเจ้าได้ยินจากสวรรค์นั้น ได้กล่าวกับข้าพเจ้าอีกว่า จงไปหยิบหนังสือเล่มเล็กที่เปิดอยู่นั้น
จากมือของทูตสวรรค์ซึ่งยืนอยู่เหนือทะเลและเหนือแผ่นดิน.

แล้วข้าพเจ้าก็ไปหาองค์ทูตสวรรค์นั้น และกล่าวแก่ท่านว่า ขอหนังสือเล่มน้อยนั้นแก่ข้าพเจ้า
และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า จงรับไปและกินเสีย มันจะทำให้ท้องของเจ้าขม
แต่ในปากของเจ้าจะหวานดุจน้ำผึ้ง
แล้วข้าพเจ้าก็หยิบหนังสือเล่มน้อยนั้นจากมือขององค์ทูตสวรรค์มากินเสีย

และในปากของข้าพเจ้าก็หวานดูจมน้ำน้ำผึ้ง และเมื่อข้าพเจ้ากินแล้ว ท้องของข้าพเจ้าก็ขม และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า เจ้าต้องพยากรณ์อีกต่อหน้าชนชาติทั้งหลาย ประชาชาติทั้งหลาย ภาษาเหล่านั้นทั้งหลาย และกษัตริย์ทั้งหลาย และได้มีไม้ธรรมาวุธหนึ่งให้แก่ข้าพเจ้าเหมือนไม้ตะพุด และองค์ทูตสวรรค์ยืนอยู่กล่าวว่า จงลุกขึ้นและวัดพระวิหารของพระเจ้า และแท่นบูชา และบรรดาผู้ที่มีมัสการอยู่ในนั้น แต่ลานภายนอกพระวิหารนั้นอย่าวัดเลย เพราะได้ทรงมอบให้แก่คนต่างชาติแล้ว และพวกเขาจะเหยียบย่ำนครบริสุทธินั้นอยู่สี่สิบสองเดือน วิวรรณ์ 10:5-11:2

พระวิหารที่ยอห์นจะต้องวัดในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 คือพระวิหารที่มีผู้นมัสการอยู่ "ในนั้น" ลานชั้นนอกจะต้องเว้นไว้ พระวิหารที่มีแท่นบูชา และมีผู้นมัสการอยู่ในนั้นด้วย คือห้องบริสุทธิ์แห่งสถานนมัสการในสวรรค์ มีแท่นบูชาอยู่ในลานชั้นนอก แต่ลานนั้นจะต้องเว้นไว้ ดังนั้นแท่นบูชาอีกแห่งเดียวในสถานนมัสการของพระเจ้าจึงคือแท่นเครื่องหอมซึ่งตั้งอยู่ในห้องบริสุทธิ์ เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามมาถึงในปี ค.ศ. 1844 ซึ่งเป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ณ การเริ่มต้นของเวลาแห่งการประทับตราในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 พระวิหารนั้นประกอบด้วยเพียงสองห้องเท่านั้น

อภิสุทธิสถานเป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักร ซึ่งเปาโลระบุว่า เป็นพระกาย และอภิสุทธิสถานที่สุดเป็นสัญลักษณ์ของพระเศียรของพระกายนั้น วิสุทธิสถานเป็นสัญลักษณ์ของมนุษยชาติ และอภิสุทธิสถานที่สุดเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นพระเจ้า แท่นบูชา และควันที่ลอยขึ้นจากแท่นบูชา ซึ่งลอยขึ้นไปและเข้าไปในอภิสุทธิสถานที่สุด เป็นภาพแทนของจุดที่มนุษยชาติได้เชื่อมต่อกับความเป็นพระเจ้า มนุษยชาติจะเข้าไปในอภิสุทธิสถานที่สุดได้ก็ด้วยความเชื่อเท่านั้น แต่ประสบการณ์ของผู้มีความเชื่อตั้งอยู่ในวิสุทธิสถาน

ที่นั่นพวกเขาจะต้องรับประทานพระวณะของพระเจ้า ดังที่แสดงโดยขนมปังบนโต๊ะขนมปังเฉพาะพระพักตร์ ที่นั่นพวกเขาจะต้องส่องสว่างของตนต่อหน้ามนุษย์ และถวายพระเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ของตน ดังที่แสดงโดยคัมภีร์ที่เปล่งประกาย ซึ่งเราได้รับแจ้งว่าเป็นสัญลักษณ์แทนคริสตจักร ที่นั่นพวกเขาจะต้องเชื่อมสัมพันธ์กับพระลักษณะแห่งพระเจ้า ขณะที่คำอธิษฐานของพวกเขาลอยขึ้นพร้อมกับพระคุณความดีของพระคริสต์ เข้าไปถึงเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าโดยตรง

ตั้งแต่ปี 1798 ถึง 1844 สถาปนิกแห่งพระวิหารทรงยกพระวิหารแห่งมนุษยชาติขึ้น ซึ่งพระองค์ทรงมุ่งหมายจะทรงรวมเข้ากับพระวิหารแห่งพระภาคธรรมของพระองค์ แต่มนุษยชาติได้กบฏขึ้น ณ ปี 2001 พระองค์ทรงยกพระวิหารแห่งมนุษยชาติขึ้นอีกครั้งหนึ่ง โดยมีผู้แทนคือหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ตามคำของเอเสเคียล "กษัตริย์ดาวิด" จะทรงครอบครองเหนือชนชาตินั้น ซึ่งได้รับการแปรเปลี่ยนจากหุบเขาแห่งกระดูกแห่งตายของเลาตีเซีย ให้กลายเป็นกองทัพอันทรงอำนาจ ซึ่งถูกชูขึ้นเป็นธงสัญญาณเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้าเกิดขึ้น.

อาณาจักรฝ่ายใต้คือยูดาห์ เป็นที่ตั้งของนครหลวงคือเยรูซาเล็ม และประชาชาติ กษัตริย์ และราชธานีนั้นเป็นภาพแทนของ "ศิระ" แน่แน่นอนว่า ถ้าท่านเชื่อ ท่านก็จะตั้งมั่นอยู่ในความสัมพันธ์ระหว่างอาณาจักรฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ ยูดาห์คือ "ศิระ" เพราะเป็นที่ตั้งของราชธานี และเป็นนครซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเลือกให้พระนามของพระองค์สถิตอยู่ อาณาจักรฝ่ายเหนือคือ "กาย" เพราะการละทิ้งพระเจ้าของซาโลมอน องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงยกศัตรูขึ้นมาต่อสู้กับซาโลมอน เยโรโบอัมเป็นหนึ่งในบรรดาศัตรูเหล่านั้น และต่อมาได้เป็นกษัตริย์องค์แรกของอาณาจักรอิสราเอลฝ่ายเหนือที่ถูกแบ่งแยกออกไป

และเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ชาวเอฟราธาห์แห่งเศเรดา ข้าราชการของซาโลมอน มารดาของเขาชื่อเศรูอาห์ เป็นหญิงม่าย เขาคนนั้นเองได้ยกมือขึ้นต่อผู้กษัตริย์ และนี่เป็นเหตุที่เขายกมือขึ้นต่อผู้กษัตริย์ คือซาโลมอนได้ทรงสร้างมิลโล และซ่อมแซมรอยพังของนครดาวิดบิดาของพระองค์ และชายผู้นั้นคือเยโรโบอัมเป็นคนกล้าหาญมีฝีมือ และเมื่อซาโลมอนทอดพระเนตรเห็นว่าชายหนุ่มนั้นขยันขันแข็ง พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้ดูแลงานทั้งหมดของวังศิวานโยเซฟ และอยู่มาในกาลครั้งนั้น เมื่อเยโรโบอัมออกจากเยรูซาเล็ม อาหิยาห์ผู้เผยพระวจนะชาวซีโลห์ได้พบเขาที่กลางทาง และท่านสวมเสื้อคลุมใหม่อยู่ และเขาทั้งสองอยู่กันตามลำพังในทุ่งนา และอาหิยาห์ก็คว้าเสื้อคลุมใหม่นั้นที่อยู่บนตัวท่าน ฉีกออกเป็นสิบสองชิ้น และท่านกล่าวแก่เยโรโบอัมว่า "จงเอาไปสิบชิ้นเถิด เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า 'ดูเถิด เราจะฉีกอาณาจักรออกจากมือของซาโลมอน และจะยกสิบเผ่าให้แก่เจ้า (แต่เขาจะมีอยู่เผ่าหนึ่ง เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพราะเห็นแก่เยรูซาเล็ม นครซึ่งเราได้เลือกออกจากบรรดาเผ่าทั้งสิ้นของอิสราเอล)'"

เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ละทิ้งเรา และได้กราบไหว้นมัสการอัสโทเรท เทพีของชาวไซดอน เคโมช พระของชาวโมอับ และมิลโคม พระของชนอัมโมน และมีได้ดำเนินในทางของเรา กระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และรักษากฎเกณฑ์กับคำพิพากษาของเรา ดังที่ดาวิดบิดาของเขาได้กระทำนั้น ถึงกระนั้นเราจะไม่เอาราชอาณาจักรทั้งหมดไปจากมือของเขา แต่เราจะให้เขาเป็นเจ้านายตลอดวันคืนแห่งชีวิตของเขา เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพราะเขาได้รักษาบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเรา แต่เราจะเอาราชอาณาจักรไปจากมือของบุตรของเขา และจะยกให้แก่เจ้า คือสิบเผ่า และแก่บุตรของเขาเราจะให้หนึ่งเผ่า เพื่อว่าดาวิดผู้รับใช้ของเราจะมีประทีปอยู่ต่อหน้าเราเสมอในเยรูซาเล็ม เมืองซึ่งเราได้เลือกไว้สำหรับเราเอง เพื่อจะตั้งนามของเราไว้ที่นั่น 1 พงศกษัตริย์ 11:26-36

ประชาชาติที่ถูกทรงสร้างขึ้นเมื่อเอเสเคียลนำไม้สองท่อนมาต่อเข้าด้วยกันนั้น จะมี "ดาวิด" เป็นกษัตริย์ และดาวิดทรงครอบครองจากกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นนครหลวงที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นทีประทับแห่งพระนามของพระองค์ คนเผ่าทางเหนือสิบเผ่าเป็นสัญลักษณ์ของกาย และกรุงเยรูซาเล็มเป็นสัญลักษณ์ของศิระษะ เพราะบาปทั้งหลายของมนัสเสห์ ยูดาห์จึงถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย ณ บาบิโลนในปี 677 ก่อนคริสตกาล อันเป็นการเริ่มต้นการกระจัดกระจายแห่ง "เจ็ดกาลเวลา" ที่มีต่ออาณาจักรฝ่ายใต้ ในเวลานั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทอดทิ้งกรุงเยรูซาเล็ม

ถึงกระนั้น พระยาห์เวห์ก็มิได้ทรงหันกลับจากความรุนแรงแห่งพระพิโรธอันใหญ่หลวงของพระองค์ ซึ่งพระพิโรธนั้นได้ลุกโพล่งขึ้นต่อยูดาห์ เพราะการชั่วร้ายทั้งสิ้นซึ่งมนัสเสห์ได้ชั่วร้ายพระองค์ไว้ และพระยาห์เวห์ตรัสว่า "เราจะกำจัดยูดาห์ออกไปให้พ้นจากสายตาของเราเช่นเดียวกับที่เราได้กำจัดอิสราเอล และเราจะทอดทิ้งนครเยรูซาเล็มนี้ซึ่งเราได้เลือกไว้ และนิเวศซึ่งเราได้กล่าวไว้ว่า 'นามของเราจะอยู่ที่นั่น'" 2 พงศกษัตริย์ 23:26, 27

ที่ "พระนิเวศ" ในกรุงเยรูซาเล็มนั่นเองที่พระองค์ทรงเลือกจะประทับพระนามของพระองค์ไว้ และเมืองนั้นกับพระนิเวศนั้นก็ถูกทอดทิ้งไป แต่เศคาริยาห์ได้กล่าวพระสัญญาไว้ว่าพระยาห์เวห์จะทรงเลือกกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง

แล้วทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์จึงทูลตอบว่า “โอ พระยาห์เวห์จอมโยธา พระองค์จะไม่ทรงพระเมตตาต่อเยรูซาเล็มและต่อเมืองต่าง ๆ แห่งยูดาห์อีกนานเท่าใด ซึ่งพระองค์ได้ทรงพระพิโรธต่อเมืองเหล่านั้นมาตลอดเจ็ดสิบปี?”

และพระยาห์เวห์ทรงตอบทูตสวรรค์องค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าด้วยถ้อยคำอันดีและถ้อยคำปลอบประโลมใจ ดังนี้ทูตสวรรค์องค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “จงประกาศเรื่องว่า พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เราหวงแหนเยรูซาเล็มและศิโยนด้วยความหวงแหนอย่างยิ่ง และเราก็รียิ่งนักต่อบรรดาประชาชาติที่อยู่กันอย่างสบาย เพราะเราเพียงแต่กริ้วอยู่บ้างเล็กน้อย แต่เขาทั้งหลายกลับช่วยซ้ำเติมความทุกข์นั้นให้หนักขึ้น เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า เรากลับมายังเยรูซาเล็มพร้อมด้วยพระเมตตา นิเวศของเราจะถูกสร้างขึ้นในนั้น พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ และจะชิงสายวัดเหนือเยรูซาเล็ม”

จงร้องประกาศอีกว่า พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า นครทั้งหลายของเรายังแผ่ขยายออกไปอีกด้วยความอุดมสมบูรณ์ และพระยาห์เวห์จะยังทรงปลอบประโลมศิโยนอีก และจะยังทรงเลือกกรุงเยรูซาเล็มอีก แล้วข้าพเจ้าเงยตาขึ้นและมองดู และนี่แน่ะ มีเขาสี่เขา และข้าพเจ้าทูลทูตสวรรค์ผู้สนทนากับข้าพเจ้าว่า สิ่งเหล่านี้คืออะไร? และท่านตอบข้าพเจ้าว่า เหล่านี้คือเขาทั้งหลายซึ่งได้กระจัดกระจายยูดาห์ อิสราเอล และกรุงเยรูซาเล็ม แล้วพระยาห์เวห์ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นช่างฝีมือสี่คน แล้วข้าพเจ้าทูลว่า คนเหล่านี้มาทำอะไร? และท่านกล่าวว่า เหล่านี้คือเขาทั้งหลายซึ่งได้กระจัดกระจายยูดาห์ จนไม่มีใครใดจะยี่พระชนม์ได้ แต่คนเหล่านี้ได้มาเพื่อทำให้มันนครินทร์คร้าม เพื่อขับไล่เขาทั้งหลายของบรรดาประชาชาติ ซึ่งได้ยกเขาของตนขึ้นเหนือแผ่นดินยูดาห์เพื่อจะกระจัดกระจายมัน

ข้าพเจ้ายกนัยน์ตาขึ้นอีกและมองดู และดูเถิด มีชายคนหนึ่งถือสายวัดอยู่ในมือของเขา แล้วข้าพเจ้าจึงถามว่า “ท่านจะไปไหน?” และเขาตอบข้าพเจ้าว่า “จะไปวัดกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อดูว่าความกว้างของเมืองนั้นเท่าใด และความยาวของเมืองนั้นเท่าใด” และดูเถิด ทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับข้าพเจ้าได้ออกไป และมีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกไปพบเขา และกล่าวแก่เขาว่า “จงวิ่งไป พูดกับชายหนุ่มคนนั้นว่า ‘กรุงเยรูซาเล็มจะมีคนอาศัยอยู่ตั้งเมืองที่ไม่มีมี กำแพง เพราะมีมนุษย์และสัตว์เลี้ยงอยู่ในนั้นเป็นอันมาก เพราะเรา พระยาห์เวห์ ตรัสตั้งนี้ว่า จะเป็นกำแพงเพลิงล้อมรอบเธอ และจะเป็นสง่าราศีอยู่ท่ามกลางเธอ’ โอ โอ จงออกมา และจงหนีจากแผ่นดินทางเหนือ พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเราได้กระจายพวกเจ้าไปตั้งลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงช่วยตัวเจ้าให้รอดเถิด โอ ศิโยน ผู้ที่อาศัยอยู่กับธิดาแห่งบาบิโลน เพราะพระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ภายหลังจากพระสิริ พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปยังบรรดาประชาชาติที่ปล้นชิงพวกเจ้า เพราะผู้ใดแตะต้องพวกเจ้า ผู้นั้นก็แตะต้องแก้วตาของพระองค์”

เพราะว่า ดูเถิด เราจะโบกมือของเราเหนือเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะตกเป็นของริบแก่บรรดาผู้รับใช้ของตน แล้วเจ้าทั้งหลายจะรู้ว่า พระยาห์เวห์จอมโยธาได้ทรงใช้เรามา จงร้องเพลงและเปรมปรีดิ์เถิด โอ ธิดาแห่งศิโยน เพราะดูเถิด เรามา และเราจะอาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ และในวันนั้นประชาชาติทั้งหลายจะเข้าผูกพันกับพระยาห์เวห์ และจะเป็นประชากรของเรา และเราจะอาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า และเจ้าจะรู้ว่า พระยาห์เวห์จอมโยธาได้ทรงใช้เรามาหาเจ้า และพระยาห์เวห์จะทรงถือยูดาห์เป็นมรดกส่วนของพระองค์ในแผ่นดินบริสุทธิ์ และจะทรงเลือกเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง เนื้อหนังทั้งสิ้นเอ๋ย จงนิ่งเงียบอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงลุกขึ้นจากที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์ เศคาริยาห์ 1:12-2:13

พระสัญญาทั้งหลายที่ว่าพระเจ้าจะทรงเลือกกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่งนั้น ได้สำเร็จแล้วเมื่ออิสราเอลในสมัยโบราณได้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ภายหลังการเป็นเชลยในบาบิโลน แต่บรรดาผู้เผยพระวจนะกล่าวถึงยุคสุดท้ายมากกว่ายุคสมัยที่พวกเขามีชีวิตอยู่ พระเจ้าได้ทรง "ลุกขึ้นจากพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์" เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นและเสด็จย้ายจากสถานบริสุทธิ์ไปยังอภิสุทธิสถาน ซึ่งในเวลานั้น "มนุษย์ทั้งปวง" จะต้อง "สงบนิ่ง" อยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า เพราะวันลบลมทินในแบบจำลองสำเร็จจริงได้มาถึงแล้ว สอดคล้องกับ ฮาบากุก 2:20

แต่พระยาห์เวห์ประทับอยู่ในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้พิภพทั้งสิ้นสงบนิ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ฮาบากุก 2:20

ในเวลานั้น ยอห์นในวิรณบทที่สิบเอ็ดได้รับบัญชาให้วัดพระวิหาร ซึ่งเป็นสิ่งที่เศคาริยาห์ได้เห็นเมื่อท่าน "เงยขึ้น" "ดูอีกครั้งหนึ่ง และดูเถิด มีชายคนหนึ่งถือสายวัดอยู่ในมือของเขา" แล้วเศคาริยาห์กล่าวว่า "ท่านจะไปไหน?" และยอห์นกล่าวแก่เศคาริยาห์ว่า "ไปวัดกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะดูว่าความกว้างของนครนั้นเท่าใด และความยาวของนครนั้นเท่าใด" ประวัติการสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ภายหลังการเป็นเชลยเจ็ดสิบปี และประวัติศาสตร์ที่เริ่มต้นในปี 1798 แต่สิ้นสุดลงด้วยการกบฏเมือตสวรรค์องค์ที่สามมาถึงในปี 1844 ทั้งสองต่างชี้ให้เห็นถึงงานที่เริ่มขึ้นเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2001

อาณาจักรฝ่ายใต้ เมืองเยรูซาเล็ม และกษัตริย์ดาวิด ล้วนเป็น "ศิระ" ซึ่งเป็นที่ซึ่งพระลักษณะของพระเจ้าจะต้องได้รับการสำแดง อาณาจักรฝ่ายเหนือเป็นตัวแทนของ "กาย" และเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดที่จะ "ทรงพระเมตตาต่อเยรูซาเล็ม" อีกครั้ง และที่จะ "ทรงปลอบโยนนาง" และที่จะ "ทรงเลือกนาง" อีกครั้ง พระองค์กำลังทรงชี้ถึงการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ซึ่งรวมถึงการนำกระดูกแห้งที่ตายแล้วของเลาดีเซียมาประสานเข้าด้วยกัน และภายหลังจากนั้นคือการฟื้นคืนชีวิตของกระดูกเหล่านั้นให้กลายเป็นกองทัพที่ยิ่งใหญ่

งานนั้นถูกนำเสนอไว้ในเอเสเคียล บทที่สามสิบเจ็ด และถูกนำเสนอผ่านอาณาจักรฝ่ายเหนือและอาณาจักรฝ่ายใต้ ซึ่งเป็นอุปมาของพระราชกิจแห่งการทำให้คำทรงสัญญาแห่งพันธสัญญาสำเร็จครบถ้วน คือการทรงจารึกพระธรรมของพระองค์ไว้บนจิตใจและความคิดของชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ในบรรดาไม้ทั้งสองนั้น มีไม้เพียงอันเดียวเท่านั้นที่ถูกกระบุว่าเป็นศิระ และหากท่านเชื่อ หากดวงตาของท่านมองเห็นได้และหูของท่านเข้าใจได้ สิ่งนี้ก็จะไม่ใช่อีกอันหนึ่งเป็นกาย.

เราจะศึกษาต่อในบทความถัดไป

"บนรากฐานซึ่งพระคริสต์เองได้ทรงวางไว้ นั้น เหล่าอัครทูตได้ก่อสร้างคริสตจักรของพระเจ้า ในพระคัมภีร์ มักใช้ภาพของการก่อสร้างพระวิหารเพื่ออธิบายการสร้างคริสตจักร เศคาริยาห์กล่าวถึงพระคริสต์ว่าเป็นกึ่งนั้น ผู้ซึ่งจะทรงสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ ท่านกล่าวถึงบรรดาคนต่างชาติว่าเป็นผู้ช่วยในการงานนั้นว่า 'และบรรดาผู้ที่อยู่ไกลจะมาช่วยก่อสร้างในพระวิหารของพระยาห์เวห์' และอิสยาห์ประกาศว่า 'บุตรชายของคนต่างด้าวจะสร้างกำแพงของเจ้าขึ้น' เศคาริยาห์ 6:12, 15; อิสยาห์ 60:10"

"เปโตรเมื่อเขียนถึงการก่อสร้างพระวิหารนี้ กล่าวว่า 'เมื่อท่านทั้งหลายมาหาพระองค์ ผู้ทรงเป็นศิลาที่มีชีวิต ซึ่งมนุษย์ได้ละทิ้งเสียแล้วก็จริง แต่ทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรและทรงถือว่าประเสริฐ ท่านทั้งหลายเองก็เช่นกัน เหมือนศิลาที่มีชีวิต กำลังถูกก่อสร้างเป็นนิเวศฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นปุโรหิตบริสุทธิ์

เพื่อถวายเครื่องบูชาฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์” 1 เปโตร 2:4, 5.”

“ในบ่อหินของโลกียและโลกต่างชาติ พวกอัครทูตได้ตรากตรำทำงาน นำก้อนหินออกมาเพื่อวางลงบนรากฐานนั้น ในจดหมายของท่านถึงบรรดาผู้เชื่อ ณ เมืองเอเฟซัส เปาโลกล่าวว่ ‘เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจึงมิใช่คนต่างด้าวและคนต่างชาติอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองร่วมกับบรรดาวิสุทธิชน และเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า และได้ถูกก่อสร้างบนรากฐานของพวกอัครทูตและผู้พยากรณ์ โดยมีพระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก ในพระองค์นั้น ตัวอาคารทั้งสิ้นที่เชื่อมประกอบกันอย่างเหมาะสมจะ ก่อขึ้นเป็นพระวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในพระองค์นั้นท่านทั้งหลายก็ถูกก่อสร้างด้วยกัน เพื่อจะเป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณ’ เอเฟซัส 2:19–22”

และท่านได้เขียนถึงชาวโครินธ์ว่า: “ตามพระคุณของพระเจ้าที่ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากไว้แล้วดูจนชายชางผู้มีปัญญา และคนอื่นก็มาก่อสร้างต่อบนรากนั้น แต่ทุกคนจงระวังให้ดีว่าเขาจะก่อสร้างบนรากนั้นอย่างไร เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกก็ไม่ได้ นอกจากรากที่ได้วางไว้แล้ว คือพระเยซูคริสต์ บัดนี้ ถ้าผู้ใดก่อสร้างบนรากนี้ด้วยทองคำ เงิน อัญมณี ไม้ หินปูน ทราย งานของทุกคนก็จะปรากฏให้เห็น เพราะวันนั้นจะสำแดงให้เห็น ด้วยว่าจะถูกเผาให้ประจักษ์ด้วยไฟ และไฟนั้นจะพิสูจน์งานของแต่ละคนว่าเป็นชนิดใด” 1 โครินธ์ 3:10–13.

“เหล่าอัครทูตได้ก่อสร้างลงบนรากฐานอันมั่นคง คือพระศิลาแห่งยุคสมัยทั้งปวง มายังรากฐานนี้ พวกเขาได้นำก้อนศิลาที่เขาสกัดมาจากโลกมาไว้ มิใช่ปราศจากอุปสรรคที่บรรดาผู้ก่อสร้างได้ตรากตรำทำงาน งานของพวกเขาถูกทำให้ยากลำบากอย่างยิ่งด้วยการต่อต้านของบรรดาศัตรูของพระคริสต์ พวกเขาต้องต่อสู้กับความถือดี ความลำเอียงอคติ และความเกลียดชังของผู้ที่กำลังก่อสร้างอยู่บนรากฐานเทียมเท็จ หลายคนทำงานในฐานะผู้ก่อสร้างของ คริสตจักรอาจเปรียบได้กับบรรดาผู้ก่อสร้างกำแพงในสมัยของเนหะมีย์ ซึ่งมีเขียนไว้ว่า ‘บรรดาผู้ที่ก่อสร้างกำแพง และบรรดาผู้ที่หอบของ พร้อมทั้งผู้ที่บรรทุกของนั้น ทุกคนใช้มือข้างหนึ่งทำงาน และอีกมือหนึ่งถืออาวุธ’ เนหะมีย์ 4:17” กิจการของอัครทูต, 595–597.